ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (όγδοο τμήμα)
της 21ης Ιουνίου 2007 *

Στην υπόθεση C-163/06 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, που ασκήθηκε στις 23 Μαρτίου 2006,

Δημοκρατία της Φινλανδίας, εκπροσωπούμενη από την E. Bygglin, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

αναιρεσείουσα,

όπου ο έτερος διάδικος είναι:

η **Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,** εκπροσωπούμενη από τους G. Wilms και P. Aalto, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής πρωτοδίκως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η φινλανδική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα),

συγκείμενο από τους E. Juhász, πρόεδρο τμήματος, J. Malenovský και T. von Danwitz (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer
γραμματέας: R. Grass

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με την παρούσα αίτηση αναιρέσεως, η Δημοκρατία της Φινλανδίας ζητεί την ακύρωση της διατάξεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, της 9ης Ιανουαρίου 2006, Τ-177/05, Δημοκρατία της Φινλανδίας κατά Επιτροπής (που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, Συλλογή 2006, σ. I-1*, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε ως απαράδεκτη την προσφυγή της, με την οποία αυτή είχε ζητήσει την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (Γενική Διεύθυνση Προϋπολογισμού), η οποία περιέχεται στην επιστολή της 28ης Φεβρουαρίου 2005 και στην επιβεβαιωτική επιστολή της 25ης Απριλίου 2005 και με την οποία η Επιτροπή αρνήθηκε να ξεκινήσει διαπραγματεύσεις με τη Δημοκρατία της Φινλανδίας όσον αφορά την υπό όρους πληρωμή αναδρομικώς απαιτηθέντων δασμών προσαυξημένων με τόκους υπερημερίας μέχρι της καταβολής των εν λόγω δασμών, τους οποίους αξίωσε η Επιτροπή από τη Δημοκρατία της Φινλανδίας στο πλαίσιο της διαδικασίας λόγω παραβάσεως 2003/2180, που κινήθηκε δυνάμει του άρθρου 226 ΕΚ.

Το νομικό πλαίσιο

2 Το άρθρο 6 του κανονισμού (ΕΚ, Ευρατόμ) 1150/2000 του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2000, για την εφαρμογή της απόφασης 94/728/ΕΚ, Ευρατόμ για το σύστημα των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων (ΕΕ L 130, σ. 1), που περιλαμβάνεται στον τίτλο ΙΙ του κανονισμού αυτού ο οποίος επιγράφεται «Λογιστική καταχώριση των ιδίων πόρων», επιβάλλει την τήρηση των λογαριασμών των ιδίων πόρων στο Δημόσιο Ταμείο κάθε κράτους μέλους ή στον οργανισμό που ορίζεται από αυτό και την υποδιαίρεση των λογαριασμών αυτών κατά το είδος των πόρων. Το άρθρο αυτό καθορίζει τους κανόνες σχετικά με την τήρηση των λογαριασμών αυτών και τα στοιχεία που πρέπει να διαβιβάζονται στην Επιτροπή.

3 Το άρθρο 9, παράγραφος 1, του κανονισμού 1150/2000, που περιλαμβάνεται στον τίτλο ΙΙΙ ο οποίος επιγράφεται «Απόδοση των ιδίων πόρων», ορίζει τα εξής:

«Σύμφωνα με τα προβλεπόμενα στο άρθρο 10, το ποσόν των ιδίων πόρων πιστώνεται από κάθε κράτος μέλος στον λογαριασμό όπου έχει ανοιχθεί για τον σκοπό αυτό στο όνομα της Επιτροπής στο Δημόσιο Ταμείο του ή στον οργανισμό που έχει ορίσει.

Δεν καταβάλλονται έξοδα για τον λογαριασμό αυτό.»

4 Σύμφωνα με το άρθρο 11 του κανονισμού αυτού, «[κ]άθε καθυστέρηση στις εγγραφές του λογαριασμού που αναφέρεται στο άρθρο 9, παράγραφος 1, δημιουργεί, για το συγκεκριμένο κράτος μέλος, την υποχρέωση καταβολής τόκων με επιτόκιο ίσο προς το επιτόκιο που εφαρμόζεται κατά την ημέρα της λήξης στη χρηματαγορά του οικείου κράτους μέλους για τις βραχυπρόθεσμες χρηματοδοτήσεις, προσαυξημένο κατά δύο μονάδες. Το επιτόκιο αυτό αυξάνεται κατά 0,25 μονάδες κατά μήνα καθυστέρησης. Το αυξημένο κατ' αυτόν τον τρόπο επιτόκιο εφαρμόζεται για όλη την περίοδο υπερημερίας».

Το ιστορικό της διαφοράς

5 Τα πραγματικά περιστατικά από τα οποία ανεφύη η διαφορά εκτέθηκαν από το Πρωτοδικείο στις σκέψεις 1 ως 9 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως ως εξής:

«1. Η Επιτροπή κίνησε, στις 17 Οκτωβρίου 2003, τη διαδικασία λόγω παραβάσεως αριθ. 2003/2180 κατά της Δημοκρατίας της Φινλανδίας, κατόπιν δε εξέδωσε μια αιτιολογημένη γνώμη, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 226 ΕΚ, θεωρώντας ότι το κράτος μέλος παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το κοινοτικό δίκαιο, καθόσον παρέλειψε να υπολογίσει και να αποδώσει στην Επιτροπή μη εισπραχθέντες ιδίους πόρους που αφορούν εισαγωγές στρατιωτικού εξοπλισμού πραγματοποιηθείσες μεταξύ 1998 και 2002 και καθόσον αρνήθηκε να καταβάλει τους αναλογούντες τόκους υπερημερίας.

2. Η Δημοκρατία της Φινλανδίας αμφισβήτησε τη νομική εκτίμηση της Επιτροπής, φρονώντας ότι το άρθρο 296 ΕΚ της παρείχε το δικαίωμα, για την προστασία των ουσιωδών συμφερόντων της ασφαλείας της, να μην ανακοινώσει εμπιστευτικά στοιχεία που αφορούν την εισαγωγή στρατιωτικού εξοπλισμού και, επιπλέον, κατά την περίοδο που αποτέλεσε το αντικείμενο της διαδικασίας λόγω παραβάσεως, να μην εισπράξει δασμούς επί των εν λόγω εισαγωγών.

3. Η Δημοκρατία της Φινλανδίας, προκειμένου να διακόψει τη συσσώρευση των τόκων υπερημερίας που εφαρμόζονται υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου 11 του κανονισμού (ΕΚ, Ευρατόμ) 1150/2000 [...], ζήτησε από την Επιτροπή, στις 25 Ιανουαρίου 2005, να ξεκινήσει με αυτή διαπραγματεύσεις όσον αφορά μια υπό όρους καταβολή των αναδρομικώς απαιτηθέντων δασμών και των συσσωρευθέντων μέχρι την ημέρα της καταβολής τόκων υπερημερίας. Το κράτος μέλος αναφέρθηκε στη νομολογία του Δικαστηρίου σχετικά με τη δυνατότητα μιας τέτοιας υπό όρους πληρωμής. Εξέφρασε την επιθυμία του να συνάψει με την Επιτροπή μια συμφωνία επί της εν λόγω υπό όρους πληρωμής.

4. Η Επιτροπή, με επιστολή του αρμόδιου για τον προϋπολογισμό Επιτρόπου, της 8ης Φεβρουαρίου 2005, ανέφερε στη Δημοκρατία της Φινλανδίας ότι μπορούσε να πραγματοποιήσει, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, μια υπό όρους πληρωμή υπό την επιφύλαξη των δικαιωμάτων του κράτους μέλους μέχρι την απόφαση του Δικαστηρίου. Κάλεσε τις φινλανδικές αρχές να έρθουν σε επαφή με τη Γενική Διεύθυνση (ΓΔ) Προϋπολογισμού της Επιτροπής για τις πρακτικές λεπτομέρειες της πληρωμής.

5. Κατόπιν μιας τηλεφωνικής επαφής, η Επιτροπή, με επιστολή του γενικού διευθυντή του προϋπολογισμού της 28ης Φεβρουαρίου 2005 (πρώτη προσβαλλόμενη επιστολή), διευκρίνισε στη Δημοκρατία της Φινλανδίας ότι δεν είχε κατά νόμο το δικαίωμα να συνάψει συμφωνία όπως αυτή την οποία επιθυμούσαν οι φινλανδικές αρχές, λαμβανομένων υπόψη των υποχρεώσεων των κρατών μελών όσον αφορά τους ιδίους πόρους των Κοινοτήτων, και ότι δεν μπορούσε να διαπραγματευθεί τους ειδικούς όρους σχετικά με οποιαδήποτε τέτοια πληρωμή, εκτός αν υπήρχαν ιδιαίτερες δυσχέρειες υπολογισμού, οι οποίες όμως δεν είχαν προβληθεί εν προκειμένω.

6. Ο γενικός διευθυντής του προϋπολογισμού [...] επιβεβαίωσε στις φινλανδικές αρχές τη δυνατότητα να πραγματοποιήσουν μια υπό όρους πληρωμή υπό την έννοια της νομολογίας του Δικαστηρίου. Διευκρίνισε τις πρακτικές λεπτομέρειες σύμφωνα με τις οποίες μπορούσε να πραγματοποιηθεί μια τέτοια πληρωμή και τις συνέπειες της εν λόγω πληρωμής όσον αφορά την ένδικη διαδικασία.

7. Με επιστολή της 18ης Μαρτίου 2005, η Δημοκρατία της Φινλανδίας υπενθύμισε στην Επιτροπή ότι το επίδικο σημείο στη διαδικασία λόγω παραβάσεως αφορούσε το ζήτημα αν το άρθρο 296 ΕΚ επέτρεπε σε ένα κράτος μέλος να μην ανακοινώσει εμπιστευτικά στοιχεία σχετικά με την εισαγωγή στρατιωτικού εξοπλισμού και να αναστείλει τους σχετικούς δασμούς και ότι ο ρητός σκοπός μιας υπό όρους πληρωμής ήταν η διακοπή της συσσώρευσης των τόκων υπερημερίας που προβλέπει ο κανονισμός 1150/2000.

8. Οι φινλανδικές αρχές τόνισαν επιπλέον ότι η υπό όρους πληρωμή τους εξηρτάτο από δύο προϋποθέσεις, ήτοι, αφενός, από το αν η Επιτροπή δεσμευόταν να υποβάλει την υπόθεση στο Δικαστήριο και, αφετέρου, από το αν είχαν την εγγύηση να μπορέσουν να πραγματοποιήσουν την εν λόγω πληρωμή κατά παρέκκλιση της κανονικής διαδικασίας, ήτοι χωρίς να υποχρεωθούν να ανακοινώσουν στοιχεία τα οποία θα έθεταν σε κίνδυνο τα ουσιώδη συμφέροντα της ασφάλειας του κράτους μέλους.

9. Η Επιτροπή, με επιστολή του γενικού διευθυντή του προϋπολογισμού της 25ης Απριλίου 2005 (δεύτερη προσβαλλόμενη επιστολή), ανέφερε εκ νέου στις φινλανδικές αρχές ότι δεν μπορούσε να διαπραγματευθεί τη ζητούμενη συμφωνία και επιβεβαίωσε επιπλέον το περιεχόμενο της από 28 Φεβρουαρίου 2005 επιστολής της.»

Η προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου και η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη

6 Με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στις 11 Μαΐου 2005, η Φινλανδική Κυβέρνηση άσκησε την προσφυγή επί της οποίας εκδόθηκε η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη.

7 Η Επιτροπή, η οποία υπέβαλε ένσταση απαραδέκτου, ζήτησε να κριθεί η προσφυγή απαράδεκτη και, επικουρικώς, να απορριφθεί κατ' ουσίαν.

8 Η Δημοκρατία της Φινλανδίας ζήτησε από το Πρωτοδικείο να κρίνει παραδεκτή την προσφυγή και να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής η οποία περιεχόταν στην επιστολή της 28ης Φεβρουαρίου 2005 και στην, επιβεβαιωτική της προηγούμενης, επιστολή της 25ης Απριλίου 2005 (στο εξής ομού: επίδικες

επιστολές), με την οποία η Επιτροπή αρνήθηκε να αρχίσει διαπραγματεύσεις με τη Δημοκρατία της Φινλανδίας όσον αφορά υπό όρους πληρωμή αναδρομικώς απαιτηθέντων δασμών, προσαυξημένων με τόκους υπερημερίας μέχρι της ημέρας της καταβολής των εν λόγω τόκων, που της ζητήθηκαν στο πλαίσιο της διαδικασίας λόγω παραβάσεως αριθ. 2003/2180, η οποία κινήθηκε βάσει του άρθρου 226 ΕΚ.

9 Με την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, που εκδόθηκε κατ' εφαρμογήν του άρθρου 114 του Κανονισμού του Διαδικασίας, το Πρωτοδικείο, χωρίς να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία, απέρριψε την προσφυγή ως απαράδεκτη.

10 Το Πρωτοδικείο έκρινε ότι οι επίδικες επιστολές, που απεστάλησαν στη Δημοκρατία της Φινλανδίας κατά το προ της ασκήσεως της προσφυγής στάδιο μιας διαδικασίας λόγω παραβάσεως, ουδεμία απόφαση περιέχουν δυνάμενη να παραγάγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα του εν λόγω κράτους μέλους.

11 Το Πρωτοδικείο τονίζει, στη σκέψη 32 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι η άρνηση ενάρξεως διαπραγματεύσεων δεν συνιστά βλαπτική για το κράτος μέλος απόφαση. Συγκεκριμένα, η έναρξη διαπραγματεύσεων όπως οι επίμαχες στο πλαίσιο της παρούσας διαφοράς, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η Επιτροπή διέθετε την προς τούτο εξουσία, δεν θα μπορούσε, αυτή και μόνο, να επηρεάσει την έννομη κατάσταση της Δημοκρατίας της Φινλανδίας, καθώς ένα τέτοιο αποτέλεσμα θα μπορούσε, ενδεχομένως, να έχει μόνον η σύναψη συμφωνίας μετά το πέρας της διαπραγματεύσεως αυτής, αν αυτή ευδοκιμούσε.

12 Με τη σκέψη 33 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι, στον τομέα των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων, ούτε οι διατάξεις του κανονισμού 1150/2000 ούτε η νομολογία του Δικαστηρίου παρέχουν στην Επιτροπή την εξουσία να διεξάγει οποιαδήποτε διαπραγμάτευση με τα κράτη μέλη.

13 Όσον αφορά την υπό όρους πληρωμή, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει, με τη σκέψη 34 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, ο «υπό όρους» χαρακτήρας που μπορεί να έχει η πληρωμή έγκειται στην επιβεβαίωση, παρά την πληρωμή, της διαφωνίας που υφίσταται μεταξύ του κράτους μέλους και της Επιτροπής όσον αφορά τη δικαιολόγηση της οφειλής, την εξόφληση της οποίας αξιώνει το θεσμικό αυτό όργανο.

14 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει εν συνεχεία με τις σκέψεις 35 και 36 της διατάξεως αυτής ότι η Επιτροπή, μη έχοντας αρνηθεί στη Δημοκρατία της Φινλανδίας μια υπό όρους πληρωμή των δασμών που αποτελούν το αντικείμενο της διαδικασίας λόγω παραβάσεως, εξέθεσε αντιθέτως τη δυνατότητα που είχαν οι φινλανδικές αρχές να πραγματοποιήσουν την εν λόγω πληρωμή σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου. Η Επιτροπή ανέφερε ότι αρκεί οι φινλανδικές αρχές να υπολογίσουν τους μη καταβληθέντες δασμούς, να αποδώσουν τα αντίστοιχα ποσά, που ισοδυναμούν με την εξόφληση της κύριας οφειλής, στον λογαριασμό της ιδίων πόρων, κατόπιν δε αυτή θα υπολογίσει τους τόκους υπερημερίας που αναλογούν για την περίοδο από το χρονικό σημείο κατά το οποίο οι εν λόγω δασμοί θα έπρεπε να της αποδοθούν (στοιχείο γνωστοποιούμενο από το κράτος μέλος) μέχρι την ημέρα της πραγματοποιήσεως της πληρωμής. Τέλος, σε περίπτωση που η Δημοκρατία της Φινλανδίας κέρδιζε τη σχετική με παράβαση υπόθεση η οποία εκκρεμεί στο Δικαστήριο, η Επιτροπή θα προέβαινε στην επιστροφή των υπό όρους καταβληθέντων ποσών.

15 Με τις σκέψεις 37 ως 40 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, το Πρωτοδικείο απορρίπτει τους δύο «όρους» που έθεσε η Φινλανδική Κυβέρνηση για την υπό όρους πληρωμή, ήτοι μια δέσμευση της Επιτροπής να ασκήσει ενώπιον του Δικαστηρίου προσφυγή λόγω παραβάσεως και μια απαλλαγή από την υποχρέωση παροχής εμπιστευτικών πληροφοριακών στοιχείων. Συγκεκριμένα, αφενός, η εξουσία εκτιμήσεως που διαθέτει η Επιτροπή όσον αφορά τη σκοπιμότητα ασκήσεως προσφυγής ενώπιον του Δικαστηρίου αποκλείει το δικαίωμα οποιουδήποτε να απαιτεί να λάβει η Επιτροπή συγκεκριμένη θέση επί του θέματος αυτού. Αφετέρου, η Επιτροπή ουδόλως είχε απαιτήσει τη γνωστοποίηση, κατά την υπό όρους πληρωμή, εμπιστευτικών στοιχείων ικανών να θέσουν σε κίνδυνο τα ουσιώδη συμφέροντα της ασφάλειας του κράτους μέλους.

16 Το Πρωτοδικείο κατέληξε συνεπώς ότι, υπό τις συνθήκες αυτές, οι επίδικες επιστολές δεν είχαν τον χαρακτήρα αποφάσεως κατά την έννοια του άρθρου 230 ΕΚ και δεν μπορούσαν ως εκ τούτου να αποτελέσουν αντικείμενο αιτήματος ακυρώσεως, οπότε η προσφυγή ακυρώσεως έπρεπε συνεπώς να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Τα αιτήματα των διαδίκων

17 Η Δημοκρατία της Φινλανδίας ζητεί από το Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη,

— να κρίνει παραδεκτή την προσφυγή που άσκησε η Δημοκρατία της Φινλανδίας βάσει του άρθρου 230 ΕΚ,

— να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Πρωτοδικείου προκειμένου αυτό να αποφασίσει επί της ουσίας και να υποχρεώσει την Επιτροπή να καταβάλει επίσης στη Δημοκρατία της Φινλανδίας τα έξοδα της αναιρετικής διαδικασίας.

18 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως ως αβάσιμη,

— να καταδικάσει τη Δημοκρατία της Φινλανδίας στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

19 Δυνάμει του άρθρου 119 του Κανονισμού του Διαδικασίας, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι, εν όλω ή εν μέρει, προδήλως απαράδεκτη ή προδήλως αβάσιμη, το Δικαστήριο μπορεί, κατά πάσα στάση της δίκης, κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και αφού ακούσει τον γενικό εισαγγελέα, να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως, εν όλω ή εν μέρει, με αιτιολογημένη διάταξη, χωρίς να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

20 Η Φινλανδική Κυβέρνηση, προς στήριξη των αιτημάτων περί ακυρώσεως της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, προβάλλει ένα και μοναδικό λόγο, που διαιρείται σε τέσσερα σκέλη. Ο λόγος αυτός αντλείται από πλάνη περί το δίκαιο που στηρίζεται στο ότι το Πρωτοδικείο αρνήθηκε να αναγνωρίσει στις επίδικες επιστολές τον χαρακτήρα αποφάσεως δεκτικής προσφυγής βάσει του άρθρου 230 ΕΚ.

21 Η Επιτροπή παρατηρεί ότι, δεδομένου ότι οι επίδικες επιστολές δεν είναι παρά απλές επιστολές κοινοποίησης, στις οποίες εκτίθεται η προσέγγιση που ακολούθησε εν προκειμένω η Επιτροπή, καμία απ' αυτές δεν επηρεάζει, κατά την Επιτροπή, τα συμφέροντα της Δημοκρατίας της Φινλανδίας ούτε μεταβάλλει την έννομη κατάστασή της σε σχέση με αυτή που υφίστατο πριν από την παραλαβή τους. Κατά συνέπεια, η γνώμη της Επιτροπής είναι ότι το Πρωτοδικείο ορθώς εφάρμοσε το κοινοτικό δίκαιο, η δε Δημοκρατία της Φινλανδίας δεν απέδειξε ότι το Πρωτοδικείο πλανήθηκε περί το δίκαιο.

Επί του δευτέρου και του τρίτου σκέλους που αντλούνται από εσφαλμένη εκτίμηση της έλλειψης αρμοδιότητας της Επιτροπής και του μη δεσμευτικού εννόμου αποτελέσματος των επίδικων επιστολών

Επιχειρήματα της Φινλανδικής Κυβερνήσεως

22 Η Φινλανδική Κυβέρνηση βάλλει κατά της εκ μέρους του Πρωτοδικείου διαπίστωσης, με τις σκέψεις 28 έως 36 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, αφενός, της έλλειψης αρμοδιότητας της Επιτροπής να διεξαγάγει διαπραγματεύσεις με τα κράτη μέλη και, αφετέρου, του ότι οι διαπραγματεύσεις αυτές δεν ήσαν αναγκαίες.

23 Η ως άνω κυβέρνηση φρονεί ότι η δυνατότητα υπό όρους πληρωμής στο πλαίσιο μιας διαδικασίας λόγω παραβάσεως δεν πρέπει να εκτιμάται βάσει του κανονισμού 1150/2000, καθόσον αυτός δεν περιέχει καμία διάταξη σχετική με τις διαδικασίες που αφορούν πληρωμές άλλες πλην αυτών που σχετίζονται με τους ιδίους πόρους που αποδίδονται στην Κοινότητα.

24 Το κοινοτικό δίκαιο δεν έχει δημιουργήσει ένα σύστημα στο πλαίσιο του οποίου θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί η υπό όρους πληρωμή κατά τρόπον ώστε να διασφαλίζονται τα δικαιώματα του κράτους μέλους. Συναφώς, η Φινλανδική Κυβέρνηση διαπιστώνει ότι δεν αναφέρθηκε σαφώς το μέσο διά του οποίου ένα κράτος μέλος μπορεί να βεβαιωθεί ότι η Επιτροπή θα υποβάλει την υπόθεση στο Δικαστήριο, αφ' ής στιγμής καταβληθούν τα οφειλόμενα ποσά πλέον τόκων υπερημερίας, ούτε ποιος είναι ο ενδεδειγμένος τρόπος ενέργειας αν η Επιτροπή αρνηθεί να ασκήσει προσφυγή, καθόσον το κοινοτικό δίκαιο δεν προβλέπει κάποια εγγύηση για το ότι το κράτος αυτό θα επιτύχει την επιστροφή της υπό όρους πληρωμής του.

25 Η Φινλανδική Κυβέρνηση θεωρεί, ιδίως στο πλαίσιο του τρίτου σκέλους του λόγου αναιρέσεως, εσφαλμένες τις διαπιστώσεις του Πρωτοδικείου στις σκέψεις 35 και 36 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως και το συμπέρασμά του στη σκέψη 42 της διατάξεως αυτής, ότι δηλαδή οι επίδικες επιστολές ουδέν παράγουν δεσμευτικό έννομο αποτέλεσμα καθόσον η Επιτροπή δεν αρνήθηκε την υπό όρους πληρωμή.

26 Υπό τις συνθήκες αυτές, η Φινλανδική Κυβέρνηση φρονεί ότι το κράτος μέλος θα έπρεπε να μπορεί να έλθει σε συμφωνία με την Επιτροπή για τη διαδικασία μιας υπό όρους πληρωμής και θεωρεί αναγκαία, για την πραγματοποίηση της πληρωμής αυτής, την έναρξη διαπραγματεύσεων για τη σύναψη συμφωνίας σχετικά με την εν λόγω υπό όρους πληρωμή. Τούτο απορρέει τόσο από την αρχή της αγαστής συνεργασίας που καθιερώνει το άρθρο 10 ΕΚ όσο και από την αρχή της ασφαλείας δικαίου.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

27 Επιβάλλεται κατ' αρχάς η διαπίστωση ότι το δεύτερο και το τρίτο σκέλος του λόγου αναιρέσεως πρέπει να συνεξεταστούν. Συγκεκριμένα, για να αποδειχθεί ότι η άρνηση ενάρξεως διαπραγματεύσεων σχετικά με υπό όρους πληρωμή συνιστά πράξη δεκτική προσφυγής κατά την έννοια του άρθρου 230 ΕΚ, τα δύο αυτά σκέλη αφορούν κατ' ουσίαν την αρμοδιότητα της Επιτροπής να αρχίσει τέτοιες διαπραγματεύσεις και την αναγκαιότητα αυτών.

28 Πρέπει κατ' αρχάς να παρατηρηθεί ότι η αιτίαση που αφορά το ότι ο κανονισμός 1150/2000 δεν ασκεί επιρροή είναι αλυσιτελής. Συγκεκριμένα, ναι μεν ο κανονισμός αυτός ασκεί επιρροή στον βαθμό που αποσκοπεί στη ρύθμιση του καθεστώτος των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων, πλην όμως ουδεμία προβλέπει διάταξη σχετική με διαπραγματεύσεις όπως αυτές που απαιτεί η Φινλανδική Κυβέρνηση. Από τη δεύτερη περίοδο της εικοστής αιτιολογικής σκέψης του κανονισμού 1150/2000 απορρέει ότι η Επιτροπή «ασκεί τις αρμοδιότητές της υπό τους όρους που καθορίζονται στον παρόντα κανονισμό».

29 Έτσι, ορθώς το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι ο εν λόγω κανονισμός δεν παρέχει στην Επιτροπή την εξουσία να διεξάγει οποιεσδήποτε διαπραγματεύσεις με τα κράτη μέλη.

30 Πρέπει εν συνεχεία να τονιστεί ότι, κατά πάγια νομολογία στην οποία αναφέρθηκε το Πρωτοδικείο με τη σκέψη 33 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, υπάρχει άρρηκτη σχέση μεταξύ της υποχρεώσεως βεβαιώσεως των κοινοτικών ιδίων πόρων, της υποχρεώσεως εμπρόθεσμης πιστωτικής εγγραφής στον λογαριασμό της Επιτροπής και, τέλος, της υποχρεώσεως καταβολής τόκων υπερημερίας (βλ., επίσης, απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2005, C-392/02, Επιτροπή κατά Δανίας (Συλλογή 2005, σ. I-9811, σκέψη 67). Το γεγονός ότι η σχέση αυτή είναι άρρηκτη ομοίως δεν επιτρέπει στην Επιτροπή να διεξάγει μεμονωμένες διαπραγματεύσεις σχετικά με ένα από τα στοιχεία αυτά.

31 Στο πλαίσιο της ίδιας συλλογιστικής, το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι οι τόκοι υπερημερίας, βάσει του άρθρου 11 του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ) 1552/89 του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 1989, για την εφαρμογή της απόφασης 88/376/ΕΟΚ, Ευρατόμ, για το σύστημα των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων, τη διάταξη του οποίου επανέλαβε ο κανονισμός 1150/2000 (βλ. απόφαση της 12ης Ιουνίου 2003, C-363/00, Επιτροπή κατά Ιταλίας, Συλλογή 2003, σ. I-5767, σκέψη 23), είναι απαιτητοί ανεξάρτητα από τον λόγο για τον οποίο η εγγραφή των πόρων αυτών στον λογαριασμό της Επιτροπής έγινε εκπρόθεσμα (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 16ης Μαΐου 1991, C-96/89, Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών, Συλλογή 1991, σ. I-2461, σκέψη 38, Επιτροπή κατά Ιταλίας, προπαρατεθείσα, σκέψη 44, και της 14ης Απριλίου 2005, C-460/01, Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών, Συλλογή 2005, σ. I-2613, σκέψη 91).

32 Έτσι, η Επιτροπή δεν μπορούσε παρά να πληροφορήσει τη Φινλανδική Κυβέρνηση για το ότι δεν είχε, σύμφωνα με την κοινοτική νομοθεσία και τη νομολογία του Δικαστηρίου, την εξουσία να διαπραγματευθεί τους όρους και τη διαδικασία της πληρωμής των ιδίων πόρων. Επομένως, οι επίδικες επιστολές, ως πράξεις πληροφοριακού αμιγώς χαρακτήρα, περιοριζόμενες στην εξήγηση της κατάστασης του δικαίου όσον αφορά μια υπό όρους πληρωμή, δεν μπορούν ούτε να επηρεάσουν τα συμφέροντα της Δημοκρατίας της Φινλανδίας ούτε να μεταβάλουν την έννομη κατάστασή της σε σχέση με την κατάσταση που υφίστατο πριν από την παραλαβή των επιστολών αυτών.

33 Πρέπει να διευκρινιστεί, σε σχέση με την προσφυγή λόγω παραβάσεως, κατόπιν της σχετικής διαδικασίας που διαλαμβάνεται στη σκέψη 8 της υπό κρίση διατάξεως και στο πλαίσιο της οποίας εντάσσεται το ζήτημα της ενάρξεως των διαπραγματεύσεων σχετικά με υπό όρους πληρωμή, ότι η Επιτροπή όφειλε να εφαρμόσει τους κανόνες δικαίου που ίσχυαν κατά τον χρόνο της κοινοποιήσεως των δύο επίδικων επιστολών (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 1ης Ιουλίου 2004, C-361/02 και C-362/02, Τσάπαλος και Διαμαντάκης, Συλλογή 2004, σ. I-6405, σκέψη 19, και της 9ης Μαρτίου 2006, C-293/04, Beemsterboer Coldstore Services, Συλλογή 2006, σ. I-2263, σκέψη 19). Επομένως, η εκτίμηση αυτή δεν θα μπορούσε να επηρεαστεί από μια απόφαση του Δικαστηρίου επί της ως άνω προσφυγής λόγω παραβάσεως, η οποία, κατά συνέπεια, θα εκδιδόταν μετά την κοινοποίηση των δύο επιστολών αυτών.

34 Η Φινλανδική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η αρχή της αγαστής συνεργασίας σε συνδυασμό με την αρχή της ασφαλείας δικαίου επιβάλλουν στην Επιτροπή την έναρξη των διαπραγματεύσεων. Επομένως, κατά την ίδια αυτή κυβέρνηση, η άρνηση διεξαγωγής των διαπραγματεύσεων αυτών που περιέχεται στις επίδικες επιστολές επηρεάζει τα συμφέροντα της Δημοκρατίας της Φινλανδίας, κατά την έννοια της νομολογίας του Δικαστηρίου (βλ. απόφαση της 22ας Ιουνίου 2000, C-147/96, Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-4723, σκέψη 25, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 9ης Δεκεμβρίου 2004, C-123/03 P, Επιτροπή κατά Greencore, Συλλογή 2004, σ. I-11647, σκέψη 44). Το επιχείρημα αυτό όμως δεν μπορεί να γίνει δεκτό.

35 Βεβαίως, από τη νομολογία προκύπτει ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να αρνηθεί σε ένα κράτος μέλος τη δυνατότητα μιας υπό όρους πληρωμής (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 16ης Μαΐου 1991, Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών, προπαρατεθείσα, σκέψη 17, και της 12ης Σεπτεμβρίου 2000, C-359/97, Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου, Συλλογή 2000, σ. I-6355, σκέψη 31). Η αναγνώριση όμως της δυνατότητας αυτής εξαρτάται από τους κοινοτικούς κανόνες που διέπουν την υπό όρους πληρωμή. Ωστόσο, το κοινοτικό δίκαιο δεν υποχρεώνει την Επιτροπή να συνάψει με το οικείο κράτος μέλος συμφωνία επικυρώνουσα ήδη υπάρχουσες κοινοτικές υποχρεώσεις υπέρ του κράτους μέλους. Το καθεστώς των ιδίων πόρων αντίκειται στη δυνατότητα διαπραγματεύσεως των όρων επί της διαδικασίας πληρωμής. Συναφώς, το Δικαστήριο έχει, μεταξύ άλλων, τονίσει τη σημασία της ταχείας και αποτελεσματικής απόδοσης των ιδίων πόρων της Κοινότητας (απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 2006, C-378/03, Επιτροπή κατά Βελγίου, Συλλογή 2006, σ. I-9805, σκέψη 48 και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

36 Επομένως, οι αρχές της αγαστής συνεργασίας και της ασφαλείας δικαίου δεν μπορούν να παράσχουν στη Δημοκρατία της Φινλανδίας το δικαίωμα διεξαγωγής των ως άνω διαπραγματεύσεων.

37 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι το δεύτερο και το τρίτο σκέλος του λόγου αναιρέσεως είναι αλυσιτελή και ότι πρέπει να απορριφθούν ως προδήλως αβάσιμα.

Επί του πρώτου σκέλους που αντλείται από εσφαλμένη εκτίμηση της αρνήσεως των διαπραγματεύσεων

Επιχειρήματα της Φινλανδικής Κυβερνήσεως

38 Η Φινλανδική Κυβέρνηση φρονεί ότι είναι εσφαλμένη η εκτίμηση του Πρωτοδικείου, στη σκέψη 32 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι η απόρριψη του αιτήματος ενάρξεως διαπραγματεύσεων δεν συνιστά απόφαση βλαπτική για το κράτος μέλος. Μόνον η σύναψη συμφωνίας κατόπιν των διαπραγματεύσεων αυτών θα μπορούσε να συνιστά μια τέτοια βλαπτική πράξη.

39 Συγκεκριμένα, κατά την κυβέρνηση αυτή, καμία συμφωνία δεν θα μπορούσε να συναφθεί κατόπιν των διαπραγματεύσεων αν αυτές δεν είχαν τουλάχιστον αρχίσει. Αρνούμενη να αρχίσει διαπραγματεύσεις και παραβαίνοντας έτσι το άρθρο 10 ΕΚ, η Επιτροπή στέρησε τη Δημοκρατία της Φινλανδίας από τη δυνατότητα να πραγματοποιήσει μια υπό όρους πληρωμή κατά την έννοια της νομολογίας του

Δικαστηρίου (προπαρατεθείσες αποφάσεις της 16ης Μαΐου 1991, Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών, σκέψη 17, και Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου, σκέψη 31). Η επίμαχη απόφαση είναι συνεπώς βλαπτική για τη Δημοκρατία της Φινλανδίας.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

40 Πρέπει κατ' αρχάς να υπομνησθεί, όπως το υπενθύμισε και το Πρωτοδικείο με τη σκέψη 30 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι, κατά πάγια νομολογία, συνιστούν πράξεις ή αποφάσεις δυνάμενες να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως, κατά την έννοια του άρθρου 230 ΕΚ, μόνον τα μέτρα που παράγουν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας σαφώς την έννομη κατάστασή του (βλ. προπαρατεθείσες αποφάσεις Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής, σκέψη 25, και Επιτροπή κατά Greencore, σκέψη 44).

41 Το Πρωτοδικείο όμως δεν πλανήθηκε περί το δίκαιο διαπιστώνοντας ότι η άρνηση ενάρξεως διαπραγματεύσεων, η οποία περιέχεται στις επίδικες επιστολές, δεν συνιστά απόφαση βλαπτική για το κράτος μέλος. Βεβαίως, όπως υποστήριξε η Φινλανδική Κυβέρνηση, η έναρξη των διαπραγματεύσεων αποτελεί την απαραίτητη προϋπόθεση προκειμένου αυτές να καταλήξουν σε ενδεχόμενη συμφωνία. Ωστόσο, δεδομένου ότι η έναρξη αυτή δεν εγγυάται ότι οι διαπραγματεύσεις θα περατωθούν με το αποτέλεσμα αυτό, μόνο το εν λόγω αποτέλεσμα, αυτό καθεαυτό, θα μπορούσε να επηρεάσει τα συμφέροντα της Δημοκρατίας της Φινλανδίας. Το ζήτημα όμως του αποτελέσματος δεν μπορεί να τεθεί, λόγω του ότι η Επιτροπή δεν έχει αρμοδιότητα ούτε για τη σύναψη συμφωνίας καταλήγουσας σε ένα τέτοιο αποτέλεσμα ούτε για την προς τούτο έναρξη διαπραγματεύσεων.

42 Επομένως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όπως και με το πρώτο σκέλος του λόγου αναιρέσεως, η Δημοκρατία της Φινλανδίας δεν κατόρθωσε να αποδείξει ότι οι δύο επίδικες επιστολές συνιστούν αποφάσεις κατά την έννοια της νομολογίας του Δικαστηρίου. Επομένως, το σκέλος αυτό είναι αλυσιτελές και πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμο.

Επί του τετάρτου σκέλους που αντλείται από εσφαλμένη ανάλυση των δύο όρων της υπό όρους πληρωμής

Επιχειρήματα της Φινλανδικής Κυβερνήσεως

43 Η Φινλανδική Κυβέρνηση επικρίνει την ανάλυση στην οποία προέβη το Πρωτοδικείο, με τη σκέψη 37 έως 41 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, των δύο όρων που έθεσε η Δημοκρατία της Φινλανδίας σχετικά με την υπό όρους πληρωμή, ήτοι της δεσμεύσεως της Επιτροπής να ασκήσει προσφυγή λόγω παραβάσεως ενώπιον του Δικαστηρίου και της απαλλαγής του κράτους μέλους αυτού από την υποχρέωση παροχής εμπιστευτικών στοιχείων που θα έθεταν σε κίνδυνο τα ουσιώδη συμφέροντα της ασφάλειάς του, όρων σχετικά με τους οποίους, κατά το Πρωτοδικείο, δεν μπορεί να συναφθεί συμφωνία.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

44 Από τις διαπιστώσεις του Πρωτοδικείου που περιέχονται στις σκέψεις 39 και 40 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως προκύπτει ορθώς ότι η Φινλανδική Κυβέρνηση δεν μπορεί να απαιτεί την πραγματοποίηση της επίμαχης πληρωμής υπό τον όρον ότι η Επιτροπή θα υποχρεωθεί να ασκήσει προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου και υπό τον όρον ότι η πληρωμή θα πραγματοποιηθεί χωρίς η Επιτροπή να απαιτήσει τα στοιχεία που προβλέπει το άρθρο 6 του κανονισμού 1150/2000.

45 Ούτε η ενδεχόμενη υποχρέωση της Επιτροπής να ασκήσει προσφυγή λόγω παραβάσεως ενώπιον του Δικαστηρίου ούτε η υποχρέωση να μη ζητήσει τις υποτιθέμενες εμπιστευτικές πληροφορίες που προβλέπει ο κανονισμός 1150/2000 συνεπάγονται την υποχρέωση διαπραγματεύσεως μιας πληρωμής υποκειμένης στους όρους αυτούς. Συγκεκριμένα, οι εν λόγω όροι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η Επιτροπή οφείλει να τους τηρήσει, δεν την υποχρεώνουν, όπως υπενθυμίστηκε με τη σκέψη 35 της παρούσας διατάξεως, να αρχίσει τις ζητούμενες διαπραγματεύσεις.

46 Κατά συνέπεια, οι επίδικες επιστολές δεν μπορούν να επηρεάσουν, ούτε λόγω της αρνήσεως της Επιτροπής να διαπραγματευθεί μια πληρωμή υπό την επιφύλαξη ασκήσεως προσφυγής ενώπιον του Δικαστηρίου ούτε λόγω της αρνήσεώς της να δεχθεί τη μη γνωστοποίηση των στοιχείων που προβλέπει ο κανονισμός 1150/2000, τα συμφέροντα της Δημοκρατίας της Φινλανδίας, καθόσον οι επιστολές αυτές δεν μεταβάλλουν σαφώς την έννομη κατάστασή της. Επομένως, οι ως άνω επιστολές δεν μπορούν να θεωρηθούν αποφάσεις δυνάμενες να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως. Ορθώς συνεπώς το Πρωτοδικείο έκρινε, με τη σκέψη 37 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι δεν μπορούσε να συναφθεί συμφωνία σχετικά με κανέναν από τους «όρους» αυτούς.

47 Επομένως, το τέταρτο σκέλος του λόγου αναιρέσεως είναι επίσης αλυσιτελές και πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμο.

48 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο λόγος αναιρέσεως είναι καθ' όλα τα σκέλη του προδήλως αβάσιμος.

Επί των δικαστικών εξόδων

49 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, που εφαρμόζεται στη διαδικασία αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 118 του ίδιου κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη της Δημοκρατίας της Φινλανδίας και αυτή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (όγδοο τμήμα) διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει τη Δημοκρατία της Φινλανδίας στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)